

မယ်မင်းဘွဲ့

ငွေတောင်ပြည်က မြို့သူ

၂၈၆

အစ-(၁)

ညိုချောသည် ကိုယ့်အရှေ့နှင့်အနောက်မှာ ဝိုင်းထားသော ဂျစ်ပစီဆန်ဆန် ကောင်လေးကောင်ကို မထိတရီစိုက်ကြည့်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ဒီကောင်တွေကို ညိုချော ကြည့်မရတာကြာပြီ။ ဒီနေ့တော့ အပြတ်ဖြတ်ရမည်။

ဂျစ်ပစီကောင် လေးကောင်ထဲက တစ်ကောင်သည် သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ ဇက်ကြောတွေချိုးလိုက်ရင်း သူ့ကို ရန်စသလို အပြုံးမျိုးနှင့်ကြည့်ကာ မထင်မှတ်ထားချိန်တွင် သူ့ဘေးက တစ်ယောက်က ညိုချော၏ မေးရိုးကို အားပါးတရကို ထိုး လိုက်လေသည်။

သူက ရုတ်တရက်မို့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရတော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် ဂျစ်ပစီကောင်တွေက သူ့ရဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားမှုအတွက် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြလေသည်။ သူကလည်း မေးရိုးက ပူခနဲဖြစ်သွားသည့်ဒဏ်ကြောင့် ဒီကောင်တွေရဲ့ ရယ်မောမှုကို ချက်ချင်းမတုံ့ ပြန်နိုင်သေးဘဲ ခဏမှေးနေပြီးမှ ပါးပျဉ်းထောင်ထလာသည့် မြွေတစ်ကောင်လို ဆတ်ခနဲ ကောက်ထကာ တိုက်စစ်ပြန်ဆင်ရသည်။

လေးယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အသေအကြေ ချရလေသည်။ သူတို့ ရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ရန်ဖြစ်ပွဲဟာ အသားကုန်ထိုးကြကြိတ်ကြ ဖြစ်နေချိန်မှာ လူတစ်စုက သူတို့ တစ်တွေကို ဝင်ဆွဲကာ အဲဒီကတာဝန်ရှိသူ လူကြီးတစ်ယောက်က ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ တော်ကြစမ်း၊ အားလုံး ငါနဲ့လိုက်တဲ့ ။ ဆရာတို့ သူတို့ ကို ခေါ်လာခဲ့ပါ”

အဲဒီလိုနှင့် ညိုချောနှင့် ဂျစ်ပစီလေးကောင်သည် ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ရပ်ကွက်ရုံးကို ရောက်သွားရတော့သည် ။ ဂျစ်ပစီလေးကောင်ကတော့ သူတို့ အုပ်ထိန်းသူတွေက ခံဝန် ထိုးပြီး ပြန်ခေါ်သွားပေမယ့် သူကတော့ ဒဏ်ရပရပွဖြင့် ရုံးမှာ ထိုင်စောင့်နေရသည် ။ ကြည့်ရတာ အဖေ ဒေါသူပုန်ထပြီး မလာသေးတာဖြစ်မည်။

သူကလည်း သူပဲလေ ... သူ့မိဘတွေဟာ ရိုးရိုးသားသား၊ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် ခြံ စိုက်စားသော လူရိုးတွေဖြစ်ပါလျက် သူ့ကျမှ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း။ ရန်ပွဲတိုင်းမှာ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် မျက်စိစပါးမွေးစူးရင် ဝင်နွဲ့တတ်သူ၊ ထစ်ခနဲရှိ လက်ပါတတ်သူ စသဖြင့် ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမှုများ စွာဖြင့် မိဘမျက်နှာ အိုးမဲသုတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ကြောင့်မို့ အဖေနှင့်အမေဟာ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက် ရောက်ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပေ။

“ကျွန်တော် မောင်ညိုချောရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပါ”

သူဟာ အသံကြား၍ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လျှင် သူ့ကို အာမခံလာပေးသူက ဘကြီးထွန်း ဖြစ်သည် ။ သူက ခပ်မှောင်မှောင်မျက်နှာဖြင့် ဘကြီးထွန်း ဘေးဝင်ထိုင်ကာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရှေ့မှောက်မှာ ခံဝန်ထိုးဖို့ ရန်အတွက် ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ သြဝါဒကို တစ်သီးတစ်တန်း နားထောင်ရလေသည် ။

“ညိုချော ... မင်း မမိုက်စမ်းပါနဲ့ ။ မင်းကြောင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ မင်းမိဘနဲ့ မင်းဘကြီးကိုလည်း ငဲ့ဦး၊ သူတို့ မှာ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေလာကြတာ၊ မင်းနဲ့ ကျမှ ဒီနေရာတွေ

ရောက်ရ။ ဖြေရှင်းရ၊ တောင်းပန်ရနဲ့ ။ မင်း လိမ္မာစမ်းပါ ညှိချောရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌ၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

သူ့ရဲ့ ကတိပေးမှုတင် မလုံလောက်သေး။ ဘကြီးထွန်းကပါ သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြီး ဝင်ပြေးပေးလေသည် ။

“စိတ်ချပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ သားကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမပါမယ်၊ နောက်လည်း ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပြီးတာပဲလေ၊ ကဲ ... မောင်ညိုချောကို ခေါ်သွားလို့ ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဘကြီးထွန်းနှင့် သူဟာ ရပ်ကွက်ရုံးကနေ ပြန်ထွက်လာကာ အိမ်သို့ပဲ တန်းမတ်စွာ ပြန်ခဲ့လေတော့သည် ။ သူက လမ်းမှာ ဘကြီးထွန်းကို အဖေအခြေအနေ မေးရသေးသည် ။

“ဘကြီးထွန်း ... အဖေ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“မင်းကလည်း မင်းပဲ သားလေး၊ မင့်အဖေမှာ ဒေါသတွေကိုထွက်လို့ ။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း အချိုးပြေပြေ နေဦးနော်၊ ကြားလား”

သူက ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်တော့သည် ။ အဖေကတော့ သူ့ကို ဆူဦးမည်၊ အခန့်မသင့်ရင် ရွှေကြိမ်လုံးနှင့် ဆော်ပလော်တီးခံရဦးမှာ ဖြစ်၏။ သူက အိမ်ရောက်သောအခါမှာ တော့ အဖေက ခြံဝမှာ ကတည်းက ခါးကြီးထောက်ကာ မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးတို့ ဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေလေသည် ။

သူက အဖေကို ဟဲခနဲ မျက်နှာချိုသွေးကာ ခေါင်းညွတ် အရိုအသေပြု၍ အိမ်ထဲဝင် ဟန်ပြုလျှင် အဖေက အသံဝါဝါကြီးဖြင့် သူ့

ကို လှမ်းဟိန်းဟောက်လေသည်။ ။

“ညိုချော ... မင်း အဲဒီမှာ ရပ်နေစမ်း။ မင်းအပြစ် မင်းသိတယ်မှ လား”

သူက မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှုံ့မဲ့ကာ အဖေဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျှင် အဖေက မျက်နှာကြီးစုတ်င်း၍ သူ့ကိုအော်လေတော့သည်။ ။

“မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲကွ၊ ငါက ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ လို့ ဒီလောက်ပြောထားရက်သားနဲ့ ငါ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်တာလား ဟေ”

“မဟုတ်ရပါဘူး အဖေရာ၊ ကျွန်တော် အဖေစကား နားထောင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထွေးတို့ အုပ်စုက ကျွန်တော့်ကို လာရန်စတာကိုးဗျ”

“တိတ်စမ်း ... မင်း ငါလုပ်ရင် သေတော့မယ်”

သူ့အဖေက သူ့ကိုရိုက်တော့မည့်ဟန် လက်ရွယ်လျှင် သူက မျက်စိကို မှိတ်ကာ ဇက်ပုနေလိုက်စဉ် ကြားရတဲ့ အသံကြီးကြီးတစ်ခုကြောင့် သူ အားတက်သွားရပါသည်။ ။

“ဟေး ... ဒီသားအဖ ဘာဖြစ်နေကြတာတုန်း”

“ဪ ... ဆရာကြီးပါလား”

ညိုချောသည် လှစ်ခနဲပင် အဖေရှေ့ကနေ အမြန်လစ်၍ ဆရာကြီးနောက်မှာ အကာအကွယ်သဘောမျိုးဖြင့် ရပ်နေလိုက်သည်။ ။ သူတို့ အထက်တန်းကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးဟာ သူ့ကိုဆို ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေသဖြင့် သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားသော်လည်း အိမ်ကို ရံဖန်ရံခါ လာလေ့ရှိသည်။ ။ သူ့ရဲ့ မဟုတ်မခံသတ္တိကို သဘောကျသော ဆရာကြီးက အဖေနှင့် သူ့ကြား ပြဿနာတက်ပြီဆို သူ့ဘက်က ဝင်ကာ ပေးတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူကလည်း ဆရာကြီးကိုဆို အရမ်းချစ်ခင်လေးစားရပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ဖြောင့်မတ်လှသော ပညာဂုဏ်နှင့် မြို့မျက်နှာဖုံးအဖြစ် ကျိကျိတက် ကြွယ်ဝချမ်းသာတာတောင် မာန်မာန စိုးစဉ်းမျှမရှိဘဲ သူတို့လို သာမန်လူတန်းစားတွေနှင့်လည်း ရောနှောပေါင်းသင်းတတ်သောကြောင့် ဆရာကြီးကိုဆို သူတို့ တစ်မြို့လုံးက ချစ်ခင်ကြပါသည်။ အခုလည်း ဆရာကြီး သူတို့ ဆီလာတာ ဘာများကိစ္စအထွေအထူး ရှိလို့ များ ပါလိမ့်။

ညိုချောတို့ သားအဖသည် ဆရာကြီးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံပြီး အဖေနှင့်စကားစမြည်ပြောနေတုန်း သူက မျက်နှာသွားသစ်ကာ ဒဏ်ရာတွေကို ကြပ်ထုပ်ထိုးပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာလျှင်တော့ အဖေက သူ့ကိုမှီရသလို မျက်နှာဖြင့် ဆီးကြိုကာ ...

“သား ... ညိုချော လာထိုင်ဦး”

သူက ကြပ်ထုပ်ထိုးရင်းက အဖေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ အဖေက သူ့ပခုံးကို ပုတ်ရင်း ဆရာကြီးဆီမေးဆတ်ပြ၍ ...

“ကဲ ... ညိုချော။ ဆရာကြီး ပြောတာကို နားထောင်လိုက်ဦး”

ညိုချောသည် အဖေစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေကို ရေနွေးကြပ်ထုပ်ထိုးရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ခါးကို ခပ်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးက သူ့ကိုပြောရန်အတွက် တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ လည်ချောင်းရှင်းဟန်ဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီးမှာ ...

“ဒီလိုပါ ညိုချော။ ဆရာအနေနဲ့ ပြောရမှာ အားတော့နာတယ်၊ ဒါပေ

မဲ့လည်း ဆရာအား အကိုးဆုံးနဲ့ အယုံကြည်ရဆုံးလူကလည်း မောင်ညိုချောတစ်ယောက်ပဲ ရှိလို့ ပါ”

ဆရာကြီးက သူ့အားနာရလောက်အောင် စကားပလ္လင်တွေခံနေလျှင် သူက ဘာများ ပါလိမ့်ဆိုပြီး သိချင်စိတ်ဖြင့် ဆရာကြီးကို မေးရလေသည်။

“ဟို ... ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ ဆရာကြီး။ ပြောပါ ခင်ဗျ”

ဆရာကြီးက ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် တစ်ချက်စဉ်းစားပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“မောင်ညိုချောက အခုဆို ကျောင်းလည်း ပြီးပြီ၊ မကြာခင်မှာ ဘွဲ့ယူရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ မောင်ညိုချော ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

သူက အူတိအူကြောင်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ဆရာကြီးမေးတော့မှ သူတွေ့မိသွားသည်။ ဟုတ်တာပေါ့ ... သိပ်မကြာခင်မှာပဲ BA (English) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူက သိပ်ပြီး ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားလို့ မနေတော့ဘဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း အဖြေပေး လိုက်လေသည်။

“ဒီရွာလေးမှာပဲ အဖေ့လုပ်ငန်းတွေကို ဝိုင်းလုပ်မှာ ပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ အဖေနဲ့ အမေအတွက် အားကိုးစရာက ကျွန်တော်ပဲ ရှိတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲဒီစိတ်ကို ဆရာ အရမ်းသဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာလေးမှာပဲ မောင်ညိုချောရဲ့ အချိန်တွေကို အကုန်ခံမလို့ လား၊ မောင်ညိုချောဟာ စာတော်ပြီး ထူးချွန်တဲ့ ကလေးပါ။ ဆရာကြီးက အဲဒါ

ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်

“ခင်ဗျာ”

သူက ယောင်အအဖြင့် ဆရာကြီးကို ပြူးပြီးကြည့်နေလျှင် အဖေက ဆရာကြီးရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဖွင့်ပေးပါသည်။ ။

“ဒီလိုသားရ ဆရာကြီးက မင်းကို ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သင်တန်းတက်ခိုင်း မလို့ တဲ့ ”

“မောင်ညိုချောကို ရန်ကုန်မှာ Management သင်တန်းတက်ခိုင်းမ လို့ ပါ။ ဆရာသမီးနဲ့ အတူတူပေါ့”

ညိုချောသည် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ ချေ။ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ သူက အဲဒီသင်တန်းကို သွားတက်ပြီး အဲဒီအတတ်ပညာ တတ်လာတော့ကော ဘာသွားလုပ်ရမှာ တုန်း။

“မတက်ချင်ပါဘူး ဆရာကြီးရာ ... ကျွန်တော်က Management တ က်လို့ ကော ဘာအသုံးချလို့ ရမှာ မလို့ လဲ”

“မင်းဘဝလည်း ဒီထက်တိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိသလို ဆရာကြီး ကိုလည်း ကူညီပေးရာ ရောက်လို့ ပေါ့ မောင်ညိုချောရယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်လို ဆရာကြီး”

သူက နားမလည်ဟန် ဆရာကြီးကို အမေးပြုလျှင် ဆရာကြီးက ပြုံးမြဲမျက်နှာဖြင့် ...

“မောင်ညိုချော ... ဆရာသမီး အမ်ဘုံကို သိတယ်မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ဆရာကြီး။ ပင်းတယမှာ နေတဲ့ တစ်ယော က်မှ လား”

“ဟုတ်တယ် ညိုချော။ အမ်ဘုံက ပင်းတယမှာ သူ့အဘွားနဲ့ အတူနေတာလေ။ တစ်ဦးတည်း သောမြေးဆိုတော့လည်း သူ့အဘိုးအဘွားတွေက သည်းသည်းလှုပ်ပေါ့။ အဲ ... တစ်နေ့တော့ အမ်ဘုံကို ဘယ်သူက မျက်စိစပါးမွေးစူးသလဲ မသိဘူး ...

အမ်ဘုံက နေ့စဉ်လိုလို နှောင့်ယှက်ခြင်း ခံနေရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ သူက ရန်ကုန်မှာ management သင်တန်းကလည်း သွားတက်ရတော့မယ်။ ဆိုတော့ ... မောင်ညိုချောရယ်။ ဆရာသမီးကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးဖို့ အတွက် bodyguard သဘောမျိုး စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် လိုနေတယ် ...

အမ်ဘုံက သူ့အမေဘက်က အဘိုးအဘွားဆီကတင် အမွေတော်တော်များများ ရထားတယ် ညိုချော။ သမီးရဲ့ ဥစ္စာကြွယ်ဝမှုတွေက သူ့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အတွက် ဆရာက မောင်ညိုချောကို အကူအညီတောင်းရတာပါ။ မောင်ညိုချောက ဆရာရဲ့ သမီးလေးကို ကိုယ့်နှမလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ရင်း သူနဲ့ အတူ သင်တန်းတက် ပေးဖို့ ပါ ...

ဆရာကို ကူညီပါ သားရယ်”

ညိုချောသည် ဆရာရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။ သူက ဆရာကြီးသမီးရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ပေးပြီး အတူတူ သင်တန်းတက်ရမယ်တဲ့ ။ ဆရာကြီးက သူ့ကို ဘာလို့ များဘော်ဒီဂတ်ခန့်ဖို့ ရွေးရပါသလဲ။ သူ့အဖေကတော့ အရမ်းပျော်ရွှင်နေပုံရသည် ။

“ငါ့သား ... မင်းဘဝတိုးတက်ဖို့ အတွက် မင်းလက်ခံသင့်တယ်။ အဖေတို့ က ပညာမတတ်ခဲ့တော့ ငါ့သားကိုပညာမှန်သမျှ တတ်စေချင်တယ်”

ယ်၊ ပြီးတော့ သားကို စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်သမီးလေးရဲ့ အန္တရာယ်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးတာဟာ ဂုဏ်ယူစရာပါ သားရယ်”

“ကူညီပေးပါ မောင်ညိုချောရယ်။ မောင်ညိုချောရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ သတ္တိ၊ ထူးချွန်မှုတွေကြောင့် ဆရာသမီးအတွက် အားကိုးပါတယ် ...

မောင်ညိုချောအတွက် ဘော်ဒီဂတ်ဆိုပြီး အထူးတလည် လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ သမီးနဲ့ အတူ ပညာသင်ရမယ်။ နေရေးစားရေးအတွက်လည်း ပူစရာမလိုဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဆရာတို့ ဘိုးဘွားပိုင်ခြံနဲ့ အိမ် ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အမ်ဘုံရဲ့ ဦးလေးလင်မယားနေတယ်။ ဆွေဦးမျိုးစပ် စိတ်ချရတဲ့ သူတွေပေါ့ကွာ။ မောင်ညိုချောအတွက် ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး၊ သမီးနဲ့ လည်း သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင်ပေါ့။ ပြောစရာရှိတာပြော။ မောင်ညိုချောကို ဆရာက ကျောင်းထားပေးမယ့်အပြင် မောင်ညိုချောကို ဆရာသမီးရဲ့ သက်တော်စောင့်လုပ်ပေးတဲ့ အတွက် တစ်လကို တစ်သိန်းပေးမယ်”

တစ်သိန်းတဲ့ ။ သူဟာ အဖေနှင့်အမေ ပြီးတော့ ဘကြီးထွန်း သူတို့အားလုံးကို သူ့ရဲ့ လုပ်အားခလေးနှင့် ကန်တော့ချင်လှသည် ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝအတွက်လည်း စီးပွားစီမံသင်တန်း တက်ခြင်းအားဖြင့် အာမခံချက်တစ်ခု ရနိုင်မည်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဒီရွာလေးနှင့် မိသားစုကို အကြာကြီးခွဲနိုင်ပါ့မလား။

“မောင်ညိုချော ... ဆရာ့ကို ကူညီမယ်မှ လားဟင်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး ဆရာကြီး”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ညိုချော၊ ဆရာ စောင့်နေပါ့မယ်။ သမီးလေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးမယ့်သူဟာ မောင်ညိုချောကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာသမီးလေးလည်း ဒီမြို့ကိုရောက်နေတ

ယ်။ သူကလည်း မောင်ညိုချောကို လက်ခံပါတယ်”

ညိုချောသည် မြို့ပေါ်က လုံးချင်းတိုက်ကြီးမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးရဲ့ သမီးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့် ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ် လက်ခံသင့် လက်မခံသင့်ကို အထူးစဉ်းစားရပေမည် ။ သူ့အနေဖြင့် ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို သိတတ်သူအဖြစ် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံသင့်သလို၊ မိသားစုနှင့် ဒီမြို့ဒီရွာလေးကို မခွဲနိုင်တာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လက်မခံသင့်ဘူးဆို တဲ့ ဒွိဟစိတ်နှင့်အတူ ညိုချောသည် သူမရဲ့ သက်တော်စောင့်ဖြစ်ဖို့ ရာအတွက် အမေနှင့် ဘကြီးထွန်းဆီက ဆန္ဒကို မေးကြည့်ရပါဦးမည်။ အဖေကတော့ သူ့ကို အရမ်းတိုက်တွန်းနေတယ် ဆို ကတည်းက သူ့အဖေဟာ သူ့ကိုသူမရဲ့ သက်တော်စောင့် ဖြစ်စေချင် မှန်း သိပ်သိသာလှပါသည် ။

*